

Nuc, urtxintxa ahazkorra

Nuc urtxintxa oso atsegina zen, baina pixka bat... ahazkorra. Zuhaitz batetik bestera salto egitea maite zuen eta, batez ere, negurako gordetzeko ezkurrak biltzea. Arazoa zen hainbeste bildu zituela, ezen ez baitzen gogoratzen non ezkutatu zituen!

Udazken goiz batean, urrezko hostoak zuhaitzetatik astiro erortzen ziren bitartean, Nucek bere ezkutalekuak egiaztatzea erabaki zuen. Haritz baten sustraien atzean begiratu zuen, harri handi baten azpian, eta haurtzaroan jolasten zuen enbor hutsaren barruan... baina ez zuen ezkur bakar bat ere aurkitu!

“Ai ene!” oihu egin zuen, kezkatuta. “Nire ezkurrik gabe, oso gose izango naiz negu honetan!”

Beraz, laguntza bila joan zen. Lehenik, bere laguna aurkitu zuen, Mel zozoa, adar batean goian abesten ari zena.

“Mel, lagundu al didazu nire ezkurrak aurkitzen?” —Ez naiz gogoratzen non jarri ditudan!

—Noski, Nuc! —erantzun zuen zozoak—. Zuhaitzen gailurretik, edozein puntu susmagarri bilatu dezaket!

Orduan, Tuli satorra aurkitu zuten, beti lurzoruan zizare bila zebilena.

—Tuli, lagundu al diguzu? Agian nire ezkurrak zure ondoan lurperatuta daude.

—Ez dago arazorik! —esan zuen satorrak, lurrez estalitako burua ateraz—. Lur azpian zerbait ezkutatuta badago, aurkituko dut!

Hiruek bilaketa hasi zuten: Melek goitik begiratu zuen, Tulik zulatu zuen, eta Nucek basoko txoko guztiak miatu zituen. Denbora luze baten ondoren, zozoak oihu egin zuen:

—Hor! Harkaitz handi horren atzean!

Denak hara joan ziren korrika, eta, hain zuzen ere, hosto lehor batzuen azpian, ezkur pila txiki bat zegoen.

—Nire ezkurrak! —oihu egin zuen Nucek pozik—. Eskerrik asko, lagunok!

Baina Tulik barre egin eta esan zuen:

“Mendi txiki bat besterik ez da hori. Hainbeste ezkutatu badituzu, are gehiago egon behar dira!”

Eta horrela, barre eta jolasen artean, basoan zehar elkarrekin bilatzen jarraitu zuten. Egunak aurrera joan ahala, Nucek bere ezkur guztiak aurkitu zituen, bere lagunen laguntzari esker.

Negua iritsi zenean, Nuc urtxintxak ezkur nahikoa izan zituen Mel, Tuli eta basoko biztanle guztiekin partekatzeko. Eta urte hartan, haizeak jotzen zuen bitartean eta elurra leunki erortzen zen bitartean, urtxintxa txikiak ikasgai oso garrantzitsu bat ikasi zuen:

“Hobe da gauza gutxi ezkutatu eta non dauden gogoratzea, asko ezkutatu eta denak ahaztea baino!”

Eta egun hartatik aurrera, ezkur bat ezkutatzen zuen bakoitzean, mapa txiki bat egiten zuen buruan... edo batzuetan, hosto bat uzten zuen oroigarri gisa.

Eta horrela, Nuc ez zen inoiz gehiago gose izan... ezta inoiz ahaztu non ezkutatu zuen bere altxorra.